Analize și opinii

Ovidiu Tânjală: Inflația lor, inflația noastră. Pompa de bunăstare

Acum 1 minute 1 Vizualizari 6 Timp de citire

Istoria nu este doar o disciplină care studiază trecutul diverselor popoare sau teritorii, există și istorii ale diverselor concepte și discipline. Lipsa deprinderii de a studia istoria ne poate juca feste nu doar atunci când încetăm să învățăm istoria propriei țări ci și atunci când încetăm să învățăm istoria unor cuvinte/concepte cu care operăm în viața de fiecare zi. Presiune ideologică există nu doar atunci când istoria este programatic ignorată/falsificată ci și atunci când unor cuvinte precum inflație sau monedă le este falsificat înțelesul.

Falsificarea monedei are o istorie milenară, conținutul de argint al dinarului american a scăzut constant, moneda imperiului a fost diluată prin inflație până la dispariția conținutului de metal prețios. În cele din urmă, o dată cu dispariția totală a conținutului de valoare din dinar, a dispărut și Imperiul Roman.

fiind desființată de președintele Nixon în 15 august 1971.

La fel după cum a fost falsificată moneda a fost falsificat și înțelesul cuvântului inflație. Dacă la început inflația a însemnat falsificarea monedei prin tipărire *”inflația este mereu și pretutindeni un fenomen monetar”,* astăzi birocrații statului modern social și democrat au ajuns să calculeze un așa numit indice al prețurilor – CPI – căci inflația a fost redefinită ca fiind o creștere generală a nivelului prețurilor și prin urmare guvernele au tot interesul să ascundă dimensiunile reale ale falsificării monedei. Mistificarea a escaladat, nu mai falsificăm doar moneda ci redefinim convenabil și procesul de falsificare a acesteia.

Dimensiunea falsificării monedei a fost ascunsă decenii la rând, scopul acestui text este acela de a-i arăta cititorului dimensiunea falsului, ecartul între rata oficială a inflației și ceea ce se întâmplă de fapt.

În ianuarie 2015 CPI era 162,46 puncte pentru a deveni 254,8 puncte în ianuarie 2025. Creșterea este de 157%. Acesta este un alt mod de a spune că prețurile au crescut pentru omul de rând cu 157% în decurs de zece ani.

Masa monetară M2 a crescut de la 259.000 milioane lei în ianuarie 2015 la 742.000 milioane lei în 2025. Creșterea este de 286%. Cu alte cuvinte în sistem au intrat 742-259= 483 miliarde lei nemunciți. Una peste alta aproximativ 100 de miliarde de euro (căci cursul a variat în ultima decadă) au fost tipăriți de banca centrală și de cartelul băncilor comerciale în proporție de 80%-20%.

Băncile comerciale au falsificat și pus în circulație 80 de miliarde euro în vreme ce banca centrală a falsificat și pus în circulație 20 de miliarde de lei.

Falsificatorii bancari de monedă plutesc undeva în ionosfera elitelor dar pompa de bunăstare la care ne referim în titlul acestui text nu operează doar la nivelul acestora. Să coborâm în ierarhia falsului pentru a descoperi ce ni se întâmplă.

Atunci când o bancă comercială tipărește pur și simplu bani pentru a-i împrumuta aceasta beneficiază după bunul plac de fondurile create dar vehiculul care introduce banii nou creați – banii falși – în economie este titularul creditului. Acesta beneficiază indirect de pe urma falsificării banilor căci are privilegiul de a cumpăra cu bani falși bunuri la prețuri vechi, adică la prețuri neiflaționate. Viteza cu care se propagă informația despre bani falși, despre banii nou tipăriți în economie este importantă, prețurile nu cresc instantaneu, există o vâscozitate a prețurilor, von Hayek compara aceasta vâscozitate cu vâscozitatea mierii. Paradoxal, banii falși nou tipăriți sunt cei mai valoroși căci aceștia pot fi folosiți pentru a cumpăra bunuri la prețuri neinflaționate iar doar în momentul în care acești bani falși sunt cheltuiți se produce inflația care ridică restul prețurilor în economie. Mai sus am descris așa numitul efect Cantillon, acesta reprezintă o parte importantă a pompei de bunăstare care aspiră ceea ce este de valoare în societate pentru a depozita valoarea

Cealaltă componentă a pompei de bunăstare este falsificarea preferinței de timp, adică falsificarea prețului banilor, cu alte cuvinte falsificarea ratei dobânzii. Scopul acestui text nu este acela de a detalia modul în care băncile centrale falsifică rata dobânzii micșorând-o artificial, este suficient să înțelegem că în ultimele decenii ratele dobânzilor au fost egale sau sub rata inflației. Aceasta înseamnă nu doar că populația nu-și poate proteja economiile de inflație ținând banii în bănci ci înseamnă și faptul că elitele politice și economice practic nu plătesc prețul banilor atunci când acestea se împrumută pentru a cumpăra active.

Acum putem descrie modul în care funcționează pompa de bunăstare. Pentru elitele financiare și bancare aflate în straturile exterioare ale atmosferei – să zicem în ionosferă – mecanismul este simplu: pur și simplu tipăresc bani. Pentru elitele aflate în straturi mai joase ale atmosferei – să zicem în stratosferă – mecanismele sunt puțin mai complexe, acestea cumpără bunuri reale (active) cu bani proaspăt tipăriți beneficiind de efectul Cantillon și de ratele negative ale dobânzilor, volumul de creditare la care au acces le stabilește ierarhia în sistem. În straturile interioare ale atmosferei – prin troposferă – se află oamenii pe care-i întâlnim pe stradă în viața de zi de zi, profesioniști de tot soiul, mici întreprinzători etc. Aceștia au acces la volume mici ale creditării cu care cumpără active reale (apartamente, case, terenuri, etc) dar rotesc încet banii beneficiind la rândul lor de efectul Cantillon și de ratele artificial scăzute ale dobânzilor (deși puțin mai mari decât ratele dobânzilor la care se împrumută elitele aflate în stratosferă). Pe pământ se află marea masă a populației care are acces la credit în volume extrem de mici (dar la rate crescute ale dobânzilor pretextul fiind lipsa de garanție solidă a împrumutului) folosindu-se de acesta pentru a cumpăra diferite bunuri perisabile (automobile, electrocasnice etc) iar puterea de cumpărare a acesteia este erodată prin inflație. Este de notat că în timp ce inflația erodează puterea de cumpărare a plebeilor scumpind pâinea aceasta îmbogățește elitele căci și prețul activelor crește o dată cu prețul pâinii adică o dată cu inflația. Concentrarea proprietății în zona elitelor cantillonare devine astfel de neevitat.

Am descris mai sus funcționarea inexorabilă a pompei de bunăstare care a ajuns să falsifice elitele societăților occidentale creând ecosistemul politic, economic și cultural satanic pe care-l putem cu toții observa atunci când deschidem televizoarele. Dar falsificarea preferinței de timp are consecințe oarecum neașteptate, economiști austrieci precum dr. Cantor sau dr. Hülsmann ne-au arătat prea bine asta. Inflația nu descurajează doar economisirea – știm că ne pierdem banii ținându-i în bancă – dar descurajează și investițiile pe termen lung. Falsificarea preferințelor de timp face extrem de neprofitabile investiții culturale precum învățarea limbii latine sau stăpânirea artei de a folosi corect o vioară. Urletele animalice pe care le auzim în loc de muzică atunci când mergem prin supermarket, diversele religii ale mântuirii instantanee pe care ni le oferă diverșii indivizi pe care-i vedem defilând pe ecrane sunt modul în care falsul a coborât din cele mai înalte straturi ale atmosferei către intimitatea și viața noastră.

Autor: Ovidiu Tânjală

Despre autor

editor